

Sygn. akt III UK 185/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiekolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości polega nie tylko na przedstawieniu tych wątpliwości, lecz także wykazaniu, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej i w doktrynie prawniczej. Z kolei wykazanie - podnoszonej w skardze kasacyjnej - oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona. Chodzi tu więc o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że: „Sąd Apelacyjny w [...] wydając wyrok w sposób rażący i oczywisty naruszył podstawowe i niekwestionowane zasady postępowania apelacyjnego, tj.: 1) wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek rozstrzygnięcia wszystkich zarzutów zgłoszonych w apelacji, albowiem w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w ogóle nie rozstrzygnął podniesionego przez powoda zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. pkt 24 dział XIV załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wskazać należy, że nierozpoznanie tego zarzutu miało decydujący wpływ na wynik przedmiotowej sprawy, albowiem konsekwencją błędnej wykładni ww. przepisu, polegającej na przyjęciu, że wykonywanie uzupełniająco czynności administracyjno-biurowych oraz sprawowanie nadzoru nad pracami niewymienionymi w rozporządzeniu wyklucza uznanie, że nadzór miał charakter bezpośredni, a tym samym, że wykonywany był stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, było oddalenie apelacji skarżącego, pomimo, iż ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny uprawniał do stwierdzenia, że praca skarżącego wypełniała przesłanki konieczne do uzyskania uprawnień na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. 2) wynikający z art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. obowiązek wskazania w uzasadnieniu w oparciu o jakie dowody sąd ustalił fakty istotne dla sprawy, jakie dowody uznał za wiarygodne, a jakim wiarygodności

odmówił i z jakich względów, 3) wynikający z art. 382 k.p.c. obowiązek orzekania na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym poprzez: a) oparcie istotnego dla rozstrzygnięcia ustalenia, że nadzorowane przez skarżącego prace spawalnicze nie były pracami podstawowymi na wydziale nad którym nadzór sprawował skarżący, jedynie na schemacie hali organizacyjnej ZRB, nie mającym waloru dowodowego (o niejednoznacznej wartości dowodowej) bez przeprowadzenia innego dowodu, który potwierdziłby to ustalenie, w sytuacji gdy w przeciwieństwie do Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy w ogóle nie kwestionował tego faktu; b) oparcie istotnego dla rozstrzygnięcia ustalenia, że sprawowany przez skarżącego nadzór nad stanowiskami spawalniczymi nie miał wymaganego bezpośredniego charakteru jedynie na wyjaśnieniu skarżącego zawartym w odwołaniu, tj. na dokumencie nie mającym waloru dowodowego, bez przeprowadzenia innego dowodu, który potwierdziłby to ustalenie.”.

Wniosek ten nie został poparty jakimkolwiek wywodem prawniczym, który wskazywałaby na kwalifikowaną postać naruszenia przez sąd drugiej instancji konkretnych przepisów prawa materialnego, czy też procesowego. Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazana w tym wniosku (oczywista zasadność skargi) w ocenie skarżącego polega w istocie na przedstawieniu własnej wersji stanu faktycznego i jest jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie ubezpieczony kwestionuje generalną zasadę, że praca w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) jest spełniona jedynie, gdy wykonuje się ją w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Łączne odczytanie § 2 ust. 1 i pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z 1983 r. prowadzi do wniosku, że praca polegająca

na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorze inżynieryjno-technicznym może być uznana za pracę w szczególnych warunkach, jeżeli pracownik stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy sprawował taką kontrolę lub dozór na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace określone w wykazie A, czyli kwalifikowane jako praca w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie ustalenia faktyczne takiego warunku nie potwierdzają. Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[l.n]